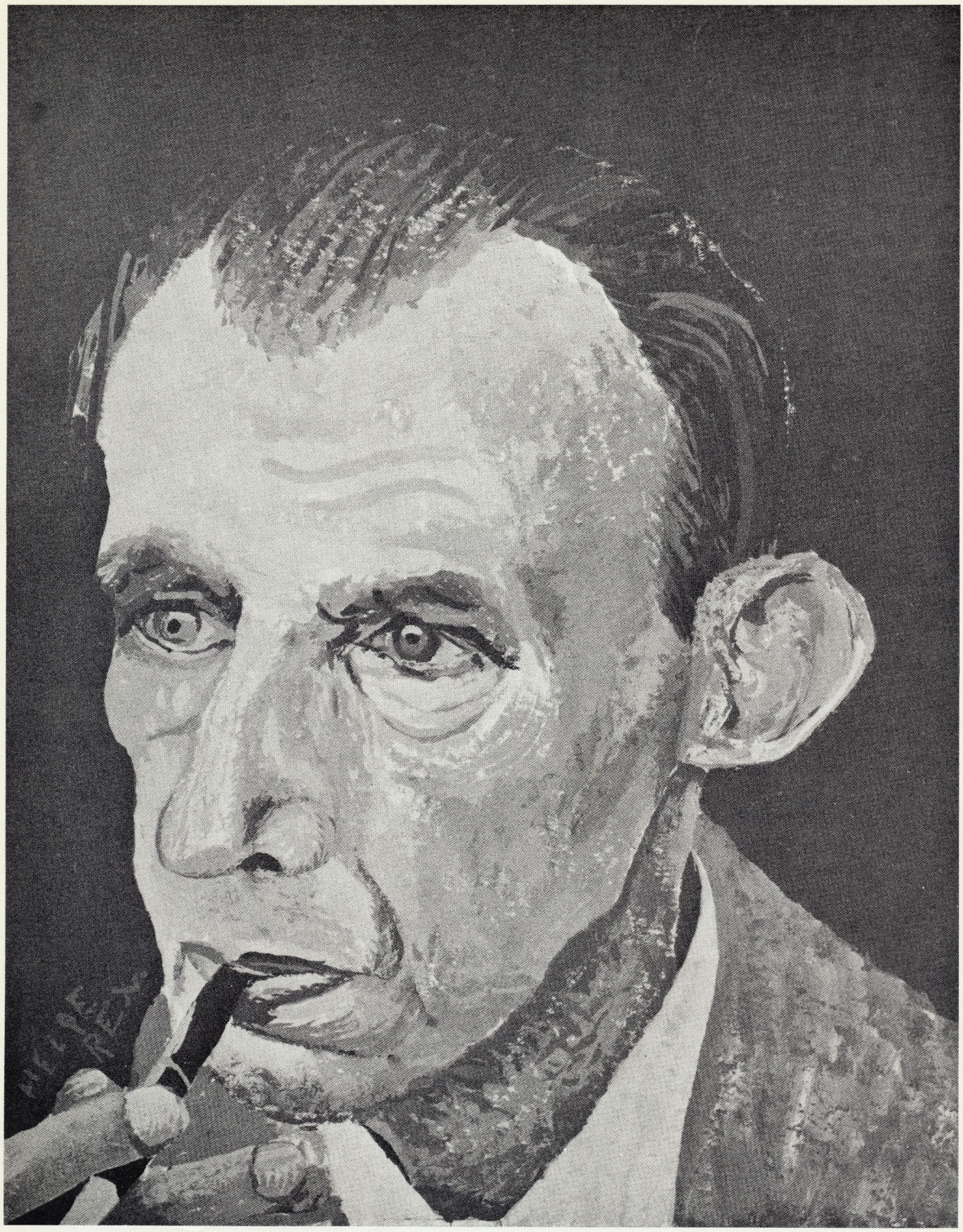

PosteRestante

Medlemsblad för
Nils Ferlin-Sällskapet
Nr 1 1976

Dryckesvisa

(Laurentius Wiwallius)

En dam med smycken granna
så kärligt mot ~~mig~~ mej ler,
jag lyfter rappt min kanna
som hövisk kavaljer,
Om älskog kunde jag sjunga,
den texten ligger ~~mig~~ mej väl,
~~mig~~ mej gavs en gyllene tunga
pardon ger Gud nog min själ.

Med gycklarekonsterna slog jag
all ädela blomster ner
båd kung och påve bedrog jag
på deras höga manér.
Förgat jag ~~så städs~~ i ro att stanna
fast stigen löper rätt brant,
så tömmer jag än en kanna
som fri och lustig vagant!

På slingriga kosor drog jag,
tog ofta fer på kvarter;
båd kung och påpa bedrog jag
på deras höga manér

Nils Ferlin

Originalmanus till en dikt som publicerats för första och sannolikt sista gången i tidningen "Joker".

Omslagsbilden: Konstnären H. Rex' bild av vännen Nils Ferlin.

KÄRA VÄNNER,

nu när ni läser det här står redan våren med sitt solvargsleende i dörren, parat för den stora vårstädningen.

Nu när jag skriver det här, har den inte mer än just aviserat sin ankomst. Men det är ändå tillräckligt för att ge det kulna vinterhjärtat tröst och förhoppning.

Och visst behöver vi tröst och förhoppning, vi som överlevt vinterolympiaden, de svikna förhoppningarnas och de nationella missräkningarnas svåra tid.

Ja, det svenska misslyckandet var en sak, men kanske upplevde ni också som jag, vilken hård, oblidkelig och hänsynslös värld den moderna idrotten i många stycken är? Nå, kanske måste den vara så, i en värld också i övrigt så genomsyrad av prestationstänkande och resultattvång, så genomträngd av konkurrensanda och tävlinghets, i ett samhälle där företagsamheten och den enskilde är så oavvisligt inriktad på framgång, på att växa sig stor och slå ut den svagare.

Men, min vän, poesins värld finns också, dess samhälle finns också. Där handlar det inte om att hålla segern kär, utan om att hålla livet kärt. Där är det inte fråga om framgång, prestationer, seger och ära, utan om innerlighet, strävan, gemenskap och mänsklig värdighet, om att vara nära och överens med sitt och andras liv.

Därför behövs poesin, därför behöver vi den för att kunna hålla drömmen om ett bättre liv levande, om ett mjukare, varmare och hänsynsfullare samhälle.

Därför behöver vi också vår förening. Vi som ser poesin som ett oavvisligt livsvärde, som ett nödvändigt medel att hävda det mänskliga och försvara oss mot det omänskliga med, vi behöver hålla samman för att försvara poesins ställning i världen, bland människorna och i våra hjärtan.

Därför, kära vänner, är det också roligt att kunna säga att vår förening visar livskraft och duglighet och att alls inga krämpor anfäktar den. Tack för det, alla ni som så troget betalar er medlemsavgift och bidrar till att hålla poesin levande och till att göra mitt och mina styrelsekamraters liv meningsfyllt!

Med poetisk hälsning

Sandra Key Åberg

POESI som PSYKO-TERAPI

av Hasse Skogsberg

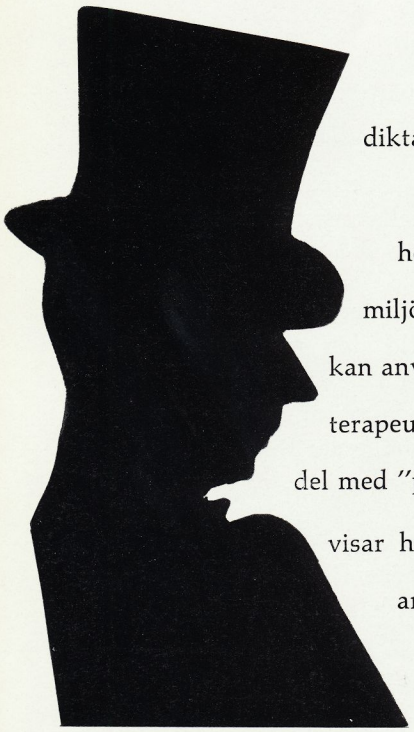

Hasse Skogsberg är miljövårdsfilmaren och visdiktaren som till en del studerat beteendefrågorna inom miljösektorn. Våra synliga beteenden, menar han, är i hög grad baserade på hur vi har det i vår inre psykiska miljö. Eftersom Hasse särskilt intresserat sig för hur man kan använda poesi och visor (rytm) som pedagogiska och terapeutiska hjälpmedel, har han kommit att syssla en del med "poesi-terapi", bl a inom vårdsektorn. Här redovisar han vissa erfarenheter från arbetet med framför allt Nils Ferlins dikter och visor.

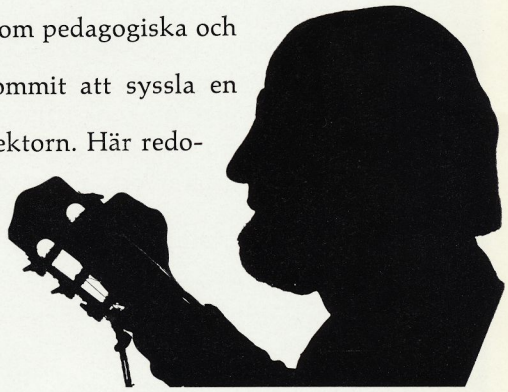

"Pratsamhetens yllekofta" är en fin tillgång för oss människor när vi har det ensamt eller snålkallt i själen. Uttrycket finner vi ju i Ferlin-dikten Månen är hygglig och lyser — Barfotabarn.

Pratsamhetens yllekofta — så underbart!

Små "prator" kring Ferlins tankar har verkligen kunnat ge befrielse och glädje för många. Särskilt märker man det bland människor som livet farit fram mycket hårt med. Ofta hittar vi dom inom vårdsektorernas olika vinklar och vrår.

De inåtvända, de utstötta och dom som "tog en tår för nerverna", och gjorde det alltför flitigt, har fått mycket tröst av Ferlin. Han skriver om vårt lidande, ofta resignationens dikter, men också förklaringens.

När Nils Ferlin blottlägger människans svårigheter i grubbel, ångest och ensamhet har han i sina speciella uttrycksformer en märklig förmåga att både riva och läka. I hans formuleringar tycks finnas en särskild mystik, en oförklarlig kraft, som är svår att analysera — det är bara att konstatera dess verkan.

Inom mentalvården har man försökt arbeta en del med diktläsning, diktanalys och personligt skrivande. Detta givetvis också som stimulans till enskilt läsande fortsättningsvis. En del läkare, som t ex Gösta Harding, har poängterat att facklitteratur inte räcker för att vi riktigt ska lära känna människan. Vi har mycket att hämta i skönlitteraturen, både prosa och poesi, som ofta står själva verkligheten mycket nära.

När det gäller "poesi-terapi" kan man urskilja följande: Några framgångar på bredare front har väl inte kunnat noteras — det har ju heller inte varit väntat — men viktigt är att det för vissa deltagare upplevts positivt, vägledande, frigörande.

Inom mental-, alkohol- och fångvård är de intagna merendels ganska svårnådda, därför att de oftast är extremt jag-koncentrerade. Avgörande vid terapi- och programarbete kan vara till synes irrationella faktorer, såsom gruppstorlek, gruppens tillfälliga sammansättning, före eller efter kaffe eller måltid, närvaron av viss eller vissa deltagare, programledarens förmåga eller oförmåga, tillfälliga form etc. etc.

Men en sak är tydligt urskiljbar — Nils Ferlin verkar fånga intresset i lyssning och deltagande på ett alldeles särskilt sätt, och mera oberoende av yttre och tillfälliga förhållanden. Vad kan detta bero på? Är det någon sorts psykomagnetisk kraft förknippad med just Ferlin?
Kan det vara detta att han så drastiskt presenterar sig som den helt misslyckade människofiguren? Vi känner medlidande med honom — och så plötsligt finner man att man kanske är likadan. Skillnaden mellan oss är den att just han finner det fängslande uttrycket . . .

"Så är jag ett visset löv,
visset löv i vinden . . ."

"Tröstlösa dagar när himlen är grå,
grå som ens själ och man känner sig så
innerligt ensam och mätt på att leva . . ."

"Aldrig ett ögonblicks vila,
ångesten svänger sin bila."

". . . nu när jag sjunger
min brustenhet och min hunger."

"För de trasiga nerverna mina
kreerade jag en låt."

". . . sorg följde mig blott och elände . . ."
"Lump och trasa är människans liv . . ."

"Det är så erbarmligt lite en människa kan förstå.
Man skulle ej grubbla och tänka
men tänker och grubblar ändå . . ."

Men dessa uttryck av livselände och sorgligheter kan väl inte vara lämpliga, allra minst för människor som redan har det svårt med sina nerver? Jo, märkligt nog. Ferlin är tolken — och därmed trösten!

En del trygga och stabila tyckare, med överlägset förnuft, menar att Nils Ferlin är en grå skald som väl ändå inte kan ge något ljus och någon förhoppning åt människorna. Kanske han till och med ökar mångas förtvivlan? Nej, det finns ingenting som pekar på detta. Sannolikt ligger förklaringen till på det här sättet. För den som har det svårt i livet innebär kontakt med Ferlins tankar den

FULLSTÄNDIGA IDENTIFIKATIONS-MÖJLIGHETEN!

Det är detta som är den goda trösten. Ferlin hjälper oss med grubblet och gråten — på sitt alldeles speciella sätt.

Och så har vi den Ferlinska humorn. För somliga svårfångad, men för många uppenbar i de flesta dikterna. Hans utfall mot översåtar och översittare och mot skrymtare och fariséer är formade med stor finess — och dom biter!

När jag en gång i världen
vid numera nedlagda
Kungliga Göta Livgarde
fullgjorde — som det heter,
min värnplikt
hände det sej
att en yngling från landet
som beordrats till söndagstjänstgöring i köket
för sin själs frälsning
överlät jobbet åt mej.
Fem riksdaler betalade han,
kontant och utan att blinka.
Och glad var han också.
— Man får inte arbeta på en söndag, sa han.
Då kommer man till helvetet.

Nils var ju väl hemmastadd i bibeln. Jesus fascinerade honom på allt sätt, men eftersom han upptäckte att många av mästarens sentida efterföljare visst hade missat kärleksbudskapets praktiska innebörd, fick de ibland sina slängar av Ferlin-satirens rappa piska.

Det finns en hel del kristet folk som i Nils Ferlins diktning hämtat upp en del nyttiga tankar. Intressant är att kyrkoherde David Ekman, Norra Sandsjö i Småland, analyserat den ferlinska diktning som är fotad på religiöst grubbleri. Ekman har föreläst i detta ämne under rubriken "Ferlin — den fromme gycklaren."

Varje Ferlin-läsare kan ju följa dikternas ofta abrupta pendling mellan tro och tvivel. Både troende och ateister finner många slagkraftiga satser hos Ferlin och Gud själv får sina påminnelser:

"Besynnerligt vrång blev människans färd
i det som vi kallar Guds vackra värld . . ."

"Ur vinterland och mörkerland
framfamlar vi en bön.
Gud gör din värld en smula skön . . ."

". . . han talar ej latin
som den grå teologin
vilken halkat på sin egen halhets halka . ."

"Frid väntar jag bara av mullen sval
och jag ängslas inte för Josafats dal.
Frid väntar jag bara, men räds ändå.
Den sista sträckan blir svår att gå."

Rädslan för döden var ju mycket påtaglig hos Nils. Livets krav och hårdhet medförde att han fann många uttryck för döden som en vän och befriare. Hos bibel, Gud och människor fick han inte tillräcklig hjälp. Efter inre överläggning skapade han själv de läkande och tröstande satser han behövde för att stå ut.

"Han har kolat ut sin mila
och nu bärs han bort att vila
i den djupa stumma jorden
där alls ingen oro är."

"Du slumrar grönt och fagert
och glömmer alla bittra sting
och sår som livet gav."

Detta är en av Nils Ferlins verkligt stora insatser — han har funnit så många tröstens ord för alla dödsrädda. De får följa diktaren genom grubblets alla faser, fram till besinning och förlösning. Här kommer vi ytterst påtagligt in på poesi som psykoterapi. Vid både planerade och spontana gruppsamtal kring frågorna om döden har Ferlin varit en fullständigt enastående tillgång.

"Människan är en tid,
skrattar och gråter.
Sen blir hon gräs och frid.
Åren tillåter
kossor på hennes grav.
Mull var hon kommen av,
mull blev hon åter."

"Du död är vad jag vet
en djup och varm barmhärtighet."

För den som händelsvis ändå tvivlar på att Ferlin kan ha någon *verklig* praktisk betydelse i vår tid, kan berättas att Ferlin-dikter ingår i en del psykologers och socialarbetares handbokslager. Ett exempel: Socialchefen i Tranås, Bengt Kamstad, har använt dikten "Med många kulörta lyktor" som utgångspunkt i sitt arbete. Han har även gjort speciella ljudband med det mottot. Ett Ferlinord som han också ofta återkommit till i socialföreläsningar på olika nivåer är: "Vilken är din nästa — jo, den första bästa!" De otaliga dikter som även blivit visor gör att Ferlin numera också är ett stort namn när det gäller vad man skulle kunna kalla "meningsfylld underhållning."

Ja, så kan dikt leva och blomma fastän givaren är död — men Valfrid Paulsson hade nog ändå, i känd stil, velat beteckna Ferlin som marknadsgycklare. I synnerhet som Nils var en av de allra tidigaste miljötänkarna i vårt svenska samhälle. I dikten "I dag" gisslar han ju atomklyvarens dödsarbete. "Nid-

En inneboende

i Claes von Rettigs vision

Poesi som Psyko-terapi . . .

visa till människan" skrev han redan på 20-talet!

Oron för hur det ska gå med livsmiljön delade han verkligen med Evert Taube. De två skalderna umgicks egentligen inte särskilt mycket, men Evert hyste en stilla beundran för Nils diktteknik. Särskilt lär han ha prisat den fina tanken om den för oss alla så nödvändiga "pratsamhetens yllekofta." På frågan om vad Nils Ferlin ansåg om Evert Taube som poet lär Nils dröjande ha svarat — "Kanske en diktare . . . men framför allt en stor förtrollare."

Ja, Taube förtrollar med sina visor och Ferlin fördjupar med sina dikter. Båda är goda psykoterapeuter — på sitt speciella sätt. Skulle man försöka sig på att fackbestämma de båda poeterna kunde det möjligen bli så här: Taube är en härlig tillgång i den förebyggande psykiska hälsovården, medan Ferlin särskilt väl hör hemma i den akuta och i eftervården — ja, överallt där vi finner trasiga människosjälar som det gått snett för.

En av de mest gnuggade av alla mänskliga frågeställningar är ju — vad är det egentligen för mening med det här livet?

Det är klart att frågorna om livets mening ständigt sysselsatte Ferlin. Någon gång har han gett utryck för att den enda meningen han kunde finna, det var just att leta efter livets mening. Ett sådant letande, menade han, får var och en syssla med, därför att någon allmängiltig mening inte går att finna. Så får var och en hitta *sin* mening på *sitt* sätt.

"Blott detta må du veta,
du glade trygge speleman,
att blomman som jag aldrig fann
må varje spelman leta."

STILLA SOVA DE NU

Nils Ferlin

Musik: Karl-Gösta Lundgren

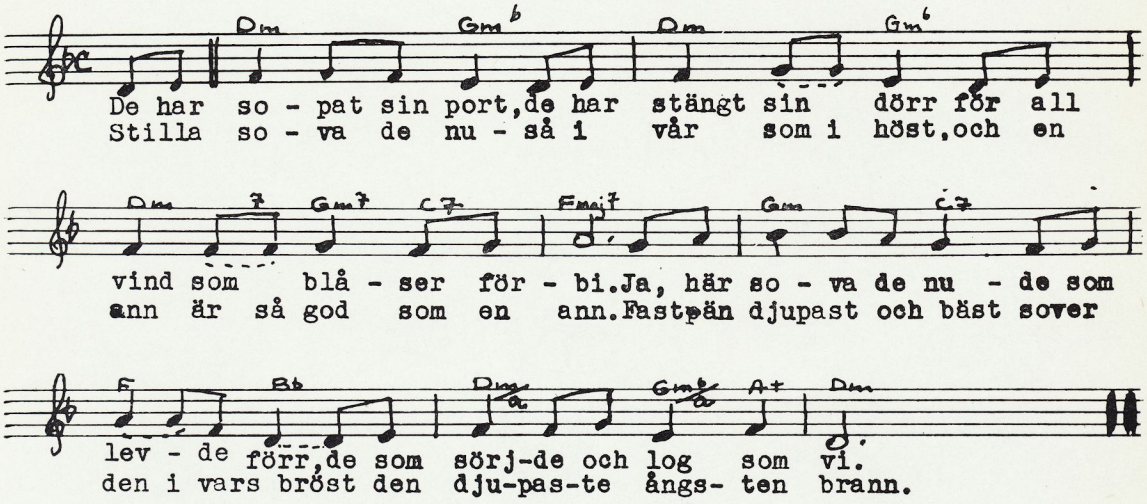

SI, VÄRLDEN ÄR FÖRKLARAD...

Nils Ferlin

Musik: Karl-Gösta Lundgren

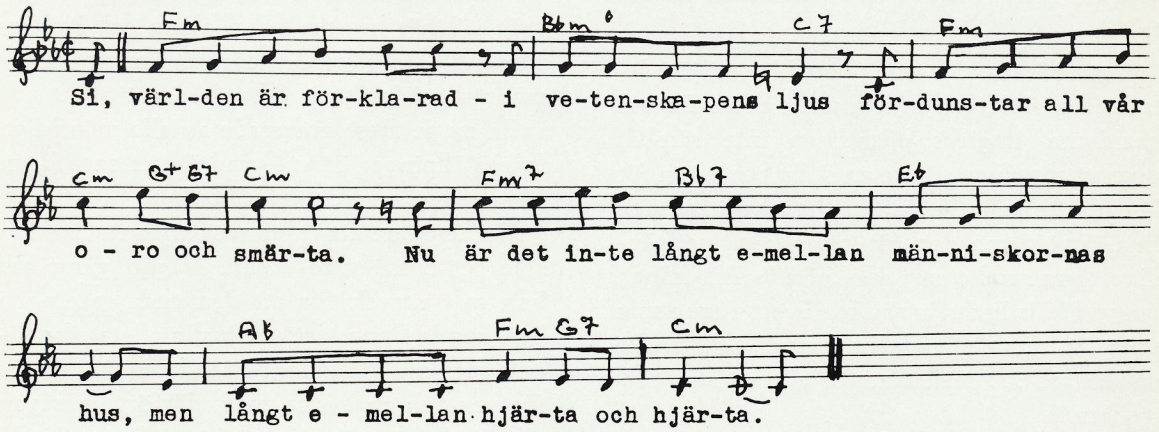

Nya tonsättare av Nils Ferlins dikter avlöser varandra. Sällskapet har tonsättare också i sina egna led. Medlemmen Karl-Gösta Lundgren i Motala låter PR:s musikaliska läsare ta del av sina melodier till "Stilla sova de nu" och "Si, världen är förklarad" och till Karl Asplunds fantastiska diktarporträtt på vers.

Ur "Timglaset"
Bonniers 1965
sid. 89

NILS FERLIN

Karl Asplund

Musik
Karl-Gösta Lundgren
12—13 sept. 1969

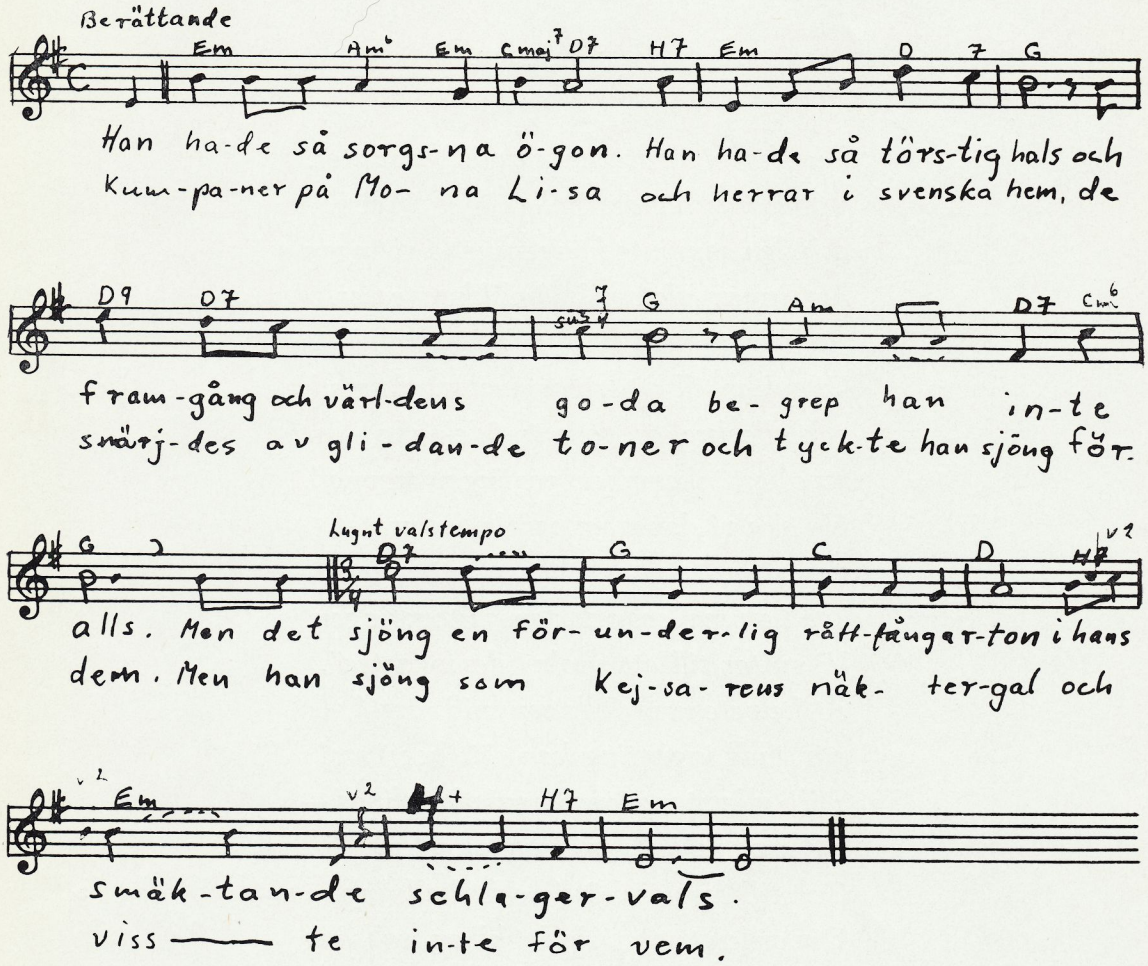

Han hade så sorgsna ögon
Han hade så törstig hals
och framgång och världens goda
begrep han inte alls.
Men det sjöng en förunderlig
råttfångarton i hans
småktande schlagervals.

Kumpaner på Mona-Lisa
och herrar i svenska hem,
de snärjdes av glidande toner
och tyckte han sjöng för dem.
Men han sjöng som Kejsarens
näktergal och visste
inte för vem.

NYGAMMALT

av Stig Warren

Nu ska vi dansa en carole, kamrater!
Varandras händer hålla, är poängen,
och den som inte hänger med i svängen
har ingen plats på jämlikhetsteater.
Åt helvete med lytta och försagda!
Vi syftar till att trivas med vår levnad,
och alla krakar, som är ödelagda
av eftertänksamhet, ger ingen trevnad.
Nu ska vi dansa en carole, kamrater,
varandras händer hålla, så att ingen
kan komma loss och dansa utomringen!
Vi syftar till att skola "demokrater".
Åt helvete med folk som vill förstå,
när ändå ingenting kan rätt begripas!
Till kullerstenar mot varandra slipas —
o djärva mål för människor att nå!
Och till carolen hör ju också allsång.
Om orden tryter, får det bli en trallsång
att ingen käft må svika i refrängen.
Nu ska vi dansa en carole, kamrater!
Varandras händer hålla, är poängen,
varandra fångar och som automater
i dansen gå!

OLLE SVENSSON

Sällsamma blev med åren
de nordiska somrarna
synes en gammal man.
Brinner tropiskt en dag eller två
och gråter sedan otröstligt
som gråa gråterskor länge
för markens gräs och strå.

Undergivna står fälten
med trötta och lutande ax
tills den krya skördetröskan
går fram med sin slipade sax.
Sällsamma blev med åren
de nordiska somrarna.
Borta de ljumma nätternas
kornknarrsknarr
och skärrornas spinnande låt.
Borta de brusande forsarnas sång
och snart bara kvar i världen
de ödsliga regnens gråt.

ur "Kvarlåtenskap" 1974

Nu slocknade nattglims lysen
och dagen blev mörk.
Nu började hösten rassla
i al och björk.
Och ändå var mitt i sommarn
som isvinden kom
och släckte glimmens lyktor
och ängens blåa blom.
Och ändå var mitt i sommarn
som isvinden kom.

Och lärkorna tystnade plötsligt.
Det var inte mer.
Men Epilobium lyste ändå
i alla grå kvarter.
Fast lärkorna plötsligt tystnat
och solen gått ner.

ur "Kvarlåtenskap" 1974

ÅLDERDOMEN

av Nils Ferlin

Ålderdomen kring världen går,
tar unga kvinnor om brösten.
Då finner en annan färg deras hår
och skrumpna bli de i rösten.

Unga skalder bli gamla snart
och huttra för köldens kvastar.
Allting löper med gammal fart
och ingenting är det som hastar.

Morgondagen blir tid att se,
allt går runt och i trappa.
Barnet stavar på A. B. C.
och skrattar snart åt sin pappa.

Mormors skönhet var vida spord,
men nu är rosorna döda.
Farfar spiller på byx och bord
och andas högt och med möda.

Denna dikt med så verkligt Ferlinskt tonfall har aldrig tidigare publicerats. Manuskriptet i form av ett högst skrynkligt brevpapper har på underliga vägar nått redaktionen, som är stolt över att faktiskt få publicera en originaldikt av Nils Ferlin för absolut första gången.

DÄR SITTER EN GRÅ POET

Om tanken får ta en tur
på egen hand
och fly från sin trånga bur
helt utan band,
då finns det en möjlighet
att man i skyn
trots ondska och löjlighet
får se en syn.

Där sitter en grå poet
så allvarsam.
Han slåss med sitt alfabet
för att få fram
vad sanning och skön musik
som dolt sig där
bland tecken och grammatik
till stort besvär.

Ja, skönheten kommer än
till byn som gäst,
när ord från vår gamle vän
vi hört och läst.
Se, blommor han lämnat kvar,
en vit — en röd,
den tredje för alltid har
vi fått som stöd.

Karl-Eric Johnsson

På femtiårskalas hos Nils Ferlin

av Arthur Ekström

Lördagen den 11 december 1948 fyllde Nils Ferlin femti år. Det var ju ett litteraturhistoriskt evenemang som måste firas och alla ville vara med.

Eftersom Nils Ferlin sedan en tid utbytt djungeln i Klara emot Norrbacka gård i Roslagen fick hans vänner bereda sig på att göra en pilgrimsfärd dit. Hemmansägaren och skalden bodde ganska långt från såna kommunikationer som tåg och buss. För min del beslöt jag mig för att ta tåget till Syninge station och promenera till Norrboda. När tåget lämnade Stockholms Östra vid halv åttatiden på morgonen var det mörkt. Det lyste i fönstren till villor och stugor och här och där hade man tänt en adventsstjärna. Tåget passerade en rad stationer med historiska namn. Lindholmen, Frösunda och Finsta. Det var gammal bygd hela vägen. Det började ljusna. Nyplöjda åkrar avgränsade av gulbruna ängar och gröna fläckar med höstvete. Luften var mild som på en tidig oktoberdag. Mörka grantaggiga skogssilhuetter, vitstammiga björkar och blanka stilla sjöar. När jag steg av tåget i Syninge efter en och en halv timmes resa var det full dager.

Jag tog landsvägen och vandrade in i landskapet. Jag frågade en grånad rospigg om vägen och fick sällskap med honom ett stycke. En välvillig och hjälpsam gammal man med ett vackert ansikte. Han var väl underrättad. Visste att Ferlin var skald och att han fyllde femti år, vad han fått betala för hemmanet och att han hade en arrendator.

Sen jag skilts från den vänlige rospiggen passerades jag av en lastbil. Chaufförén saktade farten och tittade frågande på mig. Jag vinkade och han stannade.

— Ska ni till Stockholm? frågade han.

— Nej, jag ska till Länna.

Så fick jag lift ett stycke. Vid Stockholmsvägen tog vi adjö av varandra.

Jag vandrade vidare genom landskapet. Vägen gick i väldiga slingor. Vid vägkanterna hade man satt upp granruskor till vintern. Solen tittade skyggt fram och förgyllde tavlan. Vägen löpte över stora åkerfält. Det var väl brukad bygd. Präktiga bondgårdar låg på höjderna i det långkullriga och för själens ögon vilsamma landskapet. I långa mjuka vågor låg ängar och höstplöjda åkrar under den molndekorerade himlen och jag gick glad och nyfiken genom detta snöfria, nästan sommarlika landskap mellan höst och vinter. Jag mötte bara tre människor på en timme, två cyklister och en motorcyklist, och så passerades jag av två bilar — troligen på väg till samma mål som jag. På avstånd såg jag dessutom en man som körde en harv efter två hästar.

När jag gått något över en timme kom jag in i skogen. Den var mossig, mörkgrön och inbjudande. Säkert en härlig svampskog. Jag mötte en man i arbetskläder.

— Är det långt till Norrboda?

— Nej, det är alldeles bakom vägkröken. Det står en bil utanför på vägen.

Det var riktigt. Först en bil, så flera. Jag stegade på. Kom fram till stugan. Verandan var virad med granris och "50 år" stod det i granris ovanför trappan. Nedanför huset låg den lilla sjön Addarn stilla som en spegel och inramad av mörk skog. Det var så stilla och fridfullt här ute —och så slog jag upp dörren, hängde upp min överrock och steg in, klev rakt in i köket, som var fullt av gäster och surrade av röster.

Jag styrde direkt på fru Henny, som stod med frisertången i högsta hugg för att slutföra det som hon påbörjat någon gång tidigt på morgonkulan.

— Hej, Abu Hassan! Välkommen!

Nisse satt i kökssoffan omgiven av celebrerande vänner med glas i framsträckta händer. En av de ivrigaste var Lille Bror Söderlundh. Nisse var iförd pyjamas, morgonrock och tofflor. Han hade varken fått tid att klä på sig eller raka sig för de morgonpigga gratulanterna. Dagen hade börjat tidigt med salutskott och Luciakaffe och det var inte tid att tänka på såna bagateller som påklädning och toalett. Jag gick fram till honom och lyckönskade. Han skakade hand och kastade fram följande tänkvärda ord:

— Broder! Hur i helvete har du hittat hit? Du måste få en sup!

Samtidigt beklagade han sig över att han hade ont i en hand. Han hade på morgonen utfört en av sina gymnastiska övningar, gjort något fel och stukat en hand.

Han visade vägen till severingsbordet och jag lydde order. Fru Henny föreslog kaffe eller grogg. Jag tog det senare. Jag var förstås törstig efter promenaden.

Vad som sedan följde var helt enkelt fantastiskt. Den rymliga stugan fylldes av folk som kommit med tåg, abonnerade bussar och med bilar. Här var en mängd av Sveriges kända namn, och de som inte var närvarande personligen fanns med ändå i form av gåvor, telegram och bidragsgivare till den stora födelsedagsadressen, som rymde dikter, prosastycken, teckningar, målningar och fotografier i det oändliga.

Det dracks hundratals koppar kaffe och tårtorna konsumerades i rask takt. Batterier av flaskor och glas glittrade på småbord och värdinnan gick omkring och uppmanade gästerna att ta för sig. Ferlins arrendator — Hjalmar — gjorde på sitt sätt allt för att gästerna skulle trivas. Han var en mörklagd karl med ett öppet leende. Han blev Hjalmar för alla och snodde som en vessla mellan rummen, dirigerade, korkade upp, bjöd, skaffade stolar, packade upp presenter, telefonerade, beställde, besvarade frågor och körde till handelsboden. Här, om någonsin, var det rätt man på rätt plats.

När jag kom blev jag först tagen för landsfiskalen:

— Är det du som är landsfiskalen? frågade ett par unga konstnärer.

— Ser jag sån ut? frågade jag.

Vi skålade och allt var frid och fröjd. När landsfiskalen senare verkligen kom var det ingen som intresserade sig för honom.

När stadsfullmäktiges ordförande Carl Albert Anderson, i sällskap med några andra pampar från Stockholm infann sig för att hylla skalden följde hans chaufför med in. Hans uniform var påfallande lik en polismans, och det var en och annan som började misstänka att myndigheterna faktiskt skulle övervaka broder Ferlins femtiårsdag. Man kunde ju aldrig veta. Man var ju dock i Sverige, där allt kan övervakas. Någon spjuver sa att mannen var betald för att gästerna skulle trivas och känna sig som hemma i Klara, där det vimlade av krogvakter och poliser.

Vem hade för några år sen kunnat föreställa sig att Nils Ferlins femtiårsdag skulle komma att firas i en så hemtrevlig miljö? Möbler, konst på väggarna, flera rum och framför allt — egen fast bostad. Eget hus. Mat och dryck i långa banor — i köket till exempel, där värden och gästerna med förkärlek höll till, skalades det potatis i väldiga mängder, och Ferlins omtänksamhet var stor, där han gick omkring i sin morgonrock och frågade den ene gästen efter den andra:

— Nå broder, har du fått nån sup?

När gåvornas mångfald hopades på borden sa han:

— Det här blir mycket att sälja! Och han påstod mera poetiskt än sanningsenligt: — Ja, nu är jag en gammal man.

Ty Nils Ferlin var sig lik där han gick omkring med sin reumatism och sin berömda ma-

gerhet, och gång på gång lystes hans fårade anlete upp av ett gott gamängleende.

Så var det förstås värmlänningar där — ungdomsvänner från Färnebo, Kristinehamn och Filipstad. I deras sällskap gjorde jag en rundvandring kring hemmanet innan decembermörkret skulle sänka sig över nejden. En av dem, Torild Malmberg, improviserade en biograf en trappa upp och visade på film de platser där busen Fabian härjat i ungdomens vår. Torild var en stor och bastant herre med en lång pipa i munnen. Inför en jublande publik rullade han sina filmer under kommentarer som dessa:

— Här har vi Svintorget i Filipstad, där Nisse bodde som grabb. Och här ser ni Skillerälva, där Nisse en gång sam en sträcka på nitti meter under vattnet. Där har ni spritbolaget och där är Stadshotellet, och här har vi äntligen polisstationen, som alltid levde i oro för busen Fabian. Här har vi polis Buske själv i egen hög person ,och där ser ni några kända Ferlinfigurer — Tryckar Pelle, Ivan Speleman och Kalle Knopare.

Och så var det förstås smörgåsbord med kallskuret, varm potatis, sill, iskall snaps och öl. Kring det stora bordet trängdes rospiggar, konstnärer, författare, skådespelare, journalister, stadsfullmäktige, präster, läkare, ja, till och med landsfiskalen från orten och stadsfiskalen från Norrtälje. Även nu var de på jakt, men inte på människojakt, och busen Fabian kunde känna sig lugn. De jagade inlagd sill och rökt medvurst på hans eget smörgåsbord.

Nisse gick omkring och tog emot handtryckningar med ett soligt grin. Den allmänna demokratin kring smörgåsbordet roade honom säkert. Han hade faktiskt segrat över myndigheterna. Men en sak retade honom. Han hade tänkt dansa step dagen till ära, men förutom handen hade han en revbensskada som gjorde det svårt för honom att röra sig.

Dansen kom igång, och snart var hela matsalen i gungning. Poeter, skådespelerskor, konstnärer, fröknar, fruar och byråkrater virvlade om i en förvirrande yra, och en av de livligaste var Nils-Magnus Folcke, som tog de mest underbara poetiska skutt.

Telefonen ringde hela tiden. Henny svarade, Nisse svarade, Hjalmar svarade. Det stående svaret var helt enkelt: "Femtiårsdagen!"

Och så fick Nisse förstås gå till telefonen och svara på frågor om hur det stod till, och han svarade:

— Å, det är dåligt, dåligt. Förbannat dåligt!

Folk kom och gick hela dagen, och när jag vid sjutiden i sällskap med ett par konstnärer lämnade femtiårsdagen var huset fullt av folk. Hjalmar hade lyckats skaffa en bil till Finsta station. Det var en glad trio som gungade iväg i en hyrbil längs Roslagens slingrande vägar.

FERLIN-UTSTÄLLNING

På Värmlands museum i Karlstad planerar man att ordna en Nils Ferlin-utställning till sommaren. Därför är museet intresserat av att komma i kontakt med Ferlinkännare, Ferlinvänner och andra som har minnen och eventuellt material kring skalden. Visste ni förresten att han föddes i Karlstad år 1898?

Ring eller skriv till intendent Barbro Järliden och berätta vad ni kan erbjuda så blir hon "gör-gla". Adressen är Värmlands museum, Box 335, 651 05 Karlstad, tel. 054/11 14 19.

ETT MÖTE – ETT BREV

Nils Ferlin och jag hade inga stadigvarande kontakter. Det blev mest tillfälliga möten eller att vi talades vid i telefon.

Under de 24 år jag tillhörde Stockholms-Tidningens redaktion hände det att Nisse vid en sen timme ville ha en exakt uppgift om någonting, som han och bröderna råkat i dispyt om vid krogbordet eller i någon lya. Jag var ju minst av allt något orakel. Men vi hade på tidningen en handskriven bok, kallad "Samvetet", där det stod när Eldkvarn brann, Glada Änkan hade premiär eller när Calle Cederström gjorde sin första uppstigning på Lindarängen. Det är sådana uppgifter som Per Erik Lindorm och Kar de Mumma sedan har hållit reda på.

När jag först träffade Nisse minns jag inte. Jag minns bäst hans böcker, när de utkom och fyllde hjärtat med lycka. Under mina fem år i Göteborg under mitten av 30-talet kom det väl ett eller annat kort med en hälsning från bröderna på Pilen eller café Cosmopolite. Möjligen har jag något kvar i papperssäckarna på vinden. Det var trevligt att få sådana hälsningar, när man befann sig i exilen.

En liten episod från göteborgstiden minns jag. Nisse hade kommit ner tillsammans med ett par andra författare för en uppläsning under Bokens vecka. Den ägde rum på Valand. Uppläsningen slutade lite snöpligt. Nisse var svårt förkyld. Bokhandelsmedhjälparna, som arrangerat tillställningen, tog ingen notis om honom efteråt, trots att han under uppläsningen hållit auditoriet i ett järngrepp.

Han följde med mig hem. Jag bodde då i fastigheten Carolus Rex under kompositören Gösta Nystroem.

Vi åt ett par mackor och drack varm buljong. Sedan konjaksgrogg på selters, som man gjorde i Götet. Vi talade lågmält och försiktigt om Lagerkvist, om poesi i allmänhet och livsfrågorna. De slutade som vanligt med några svävande personliga deklarationer rörande gudsbegreppet. Nisse var allvarlig och jag märkte, att han var sjuk. Jag bad honom stanna och ligga över hos mig. Det var på småtimmarna.

— Tack, sa Nisse, men jag vet att du har barn i huset. Dom kan bli smittade.

Det hjälpte inte, att jag försökte övertala honom att stanna.

— Kan du skaffa ett hotellrum så här dags?

Jag ringde runt utan resultat. Till slut tog jag en bil och följde med honom till ett litet numera nedlagt hotell i närheten av Drottningtorget. Vi var vid det här laget båda något i gungan.

Portiern var skeptisk och ville inte ha någon ny nattgäst. Jag försökte förklara att det rörde sig om en av Sveriges stora diktare och att det var hans skyldighet att hjälpa. Nisse fick ett rum. Han blev liggande där i två dygn. Jag tittade till honom ett par gånger. När jag kom tredje gången hade han rest. På något sätt hade han själv klarat hotellräkningen.

Jag fick ett djupt intryck av hans omtänksamhet. Han ville inte riskera, att min minderåriga pojke skulle bli sjuk. Han ville inte åsamka mig några obehag eller utgifter. Han var rörande tacksam för det lilla jag kunnat göra.

*

Just nu sitter jag och går igenom en del brev till framlidne konstnären Oskar Bergman. Bland dem finner jag ett, avsänt från Syninge den 12 mars 1958. Jag citerar:

"Broder Oskar,
Tack för inbjudningen till din utställning. Tänkte i det längsta att jag skulle ta mej dit. Men naturligtvis blev det ingenting av. Hälsan är fortfarande inte den bästa och vi har blivit alltmer eremitiska här på Norrboda. Emellertid har vi skaffat oss en television. Där såg vi en skymt av dina tavlor och hörde din äkta och rena filosofiska utläggning om saker och ting. Julstämnings Oskar Bergmannummer har vi bläddrat mycket i och idkat högläsning ur. Det var ett utomordentligt reportage av Marianne Höök.

Ja, käre Oskar, jag tycker det är roligt att man fått göra din bekantskap. Du är en av de mest sympatiska jordevandrare jag känner och jag hälsar dig. Och Henny hälsar.

Nils Johan Einar Ferlin"

Som jordevandrare var Ferlin och Bergman besläktade. Det var naturligt, att de fann varandra.

Martin Strömberg

BARFOTABARN

av Birger Lindberg

Konstnären Birger Lindberg, gammal medlem av Nils Ferlin-Sällskapet, hörde en gång i allra högsta grad till "Klara-Parnassen", och till Nils Ferlins nära vänner. Han har bl a i Aftonbladet skrivit åtskilligt om 30- och 40-talets Klara-epok.

— Hurudan var han egentligen, Ferlin? frågar man ibland.

Sånt kan man väl inte svara på.

Han var en unik mänska. En sensibel själ som mycket led av feber, närmast analog med febern i världsorganismen. Som mitt i stadens brus och kaféernas dus alltid bar en hemlig strof på läpparna. Men som efter en tämligen hård skola bland småstadens filistrar också handgripligen kunde hävda sin integritet — inte minst sina vänners.

I sin attityd mot såna konstifika uppfinningar som Samhälle, Kyrka, Ångest och Död var han både Busen Fabian från Filipstad och Den excentriske lorden som bodde på Midnight Hill. Under alltihop: barfotabarnet som tappat sin papperslapp (se bilden av "Nils efter realskoleexamen" i Gustaf Andborgs bok om vännen-skolkamraten).

Det unika i hans natur gav främlingsskap, både ideologiskt och i vardagslivet, trots all tuff immunitet. En gång blommade det upp i sina dubbla aspekter, på Möja krigshösten 1939. Det var ju en del panik i luften efter mobiliseringen och när Nils som vanligt skulle slå en signal in till Stockholm på nån halvtimmes period, så blev han vägrad att nyttja den förträffliga apparaturen. Som "utlänning" gu' bevars. Han var brun som en indian, den ljusa blicken mörknade, han stämplades omedelbart som en säkerhetsrisk. Åtminstone tog han det så. Blev mäkta förgrymmad som han minsann kunde bli ibland. Vi hade fått stoff till mycken nöjsam diskussion dygnet runt en tid framåt.

Hur det var tycktes han alltid komma ner på fötterna. Utom förstås den där gången han dök från Waxholm Ettans brygga eller då han simmade 100 meter undervattenssim i Riddarfjädern. Han tog konsekvenserna av sin egenart, spexade och fick applåder.

Ferlin — kämpen med en sorgsen, fjärrskådande blick som jag sällan mött.

"Ja konstig är jag till övermått
och en besynnerlig igelkott.
Ty dessa spjut som jag sträcker ut
har genomborrat mej själv förut."

Hur han innerst var, Ferlin, det vet jag ändå inte, det får man söka i hans dikt.

Ett gammalt Klara-kafé

Tecknare: *Sven Mellberg*

Sorgmodiga klagovisor över det alltmer förhärjade gamla Klara — och högst berättigade sådana — har förvisso inte saknats i Poste Restante. Här skall bara sägas några ord om ett par av de kvarter vid Gamla Brogatan, som av någon anledning fortfarande fått stå kvar — ingen vet för hur lång tid.

Genom porten Gamla Brogatan 23 kommer man in på en gammal gård, som till och med en lekman omedelbart upptäcker måste ha anor tillbaka till 1700-talet. I varje fall flera av de gamla hus som här lutar sig mot varandra, ger fortfarande trots avfallen puts och trots all bråte omkring en ganska fascinerande stämning av Stockholm för 200, ja 250 år sedan. — Mycket riktigt finns det också bestämda rykten om att här inne någonstans bodde en viss herr Anckarström, han som inte direkt var känd som någon mera hängiven rojalist.

Och i gathuset finns någonting av betydligt yngre datum men knappast av mindre intresse. Ett ölkafé som en gång var en av många viktiga mötespunkter för Klara-bröderna. Mitt över gatan bodde en gång X:et, som alltså hade ovanligt bekvämt gångavstånd när han ville ha en fika eller en öl. Mitt emot honom satt mycket ofta Nils Ferlin och andra törstiga bröder och löste livsgåtorna. Här satt med andra ord ofta en avsevärd del av "Klara-Parnassen".

Det märliga är att detta lilla Klara-kafé fortfarande finns kvar och fungerar än i dag. Hit kommer fortfarande — utan namns nämnande — flera Ferlin-pristagare, även om de fortfarande inte löst livsgåtorna. Och det kanske märkligaste av allt: de får sin öl av samma gracila lilla Katy, som var servitris på den gamla "goda" tiden och kallades "den goda systern" av Nils Ferlin. Hon om någon skulle kunna skriva den riktiga historien om gamla Klara. — Men det vill hon tyvärr inte.

Verksamhetsberättelse 1975

Styrelsen för Nils Ferlin-Sällskapet får härmed lämna verksamhetsberättelse för 1975.

Styrelsens sammansättning:

Ordförande
författaren Sandro Key-Åberg
Vice ordförande
direktör Olof Ögren
Sekreterare
redaktör Gunnar Larson
Skattmästare
direktör Curt Enström
Övriga ledamöter
statsrådet Sven Aspling
landshövding Rolf Edberg
förf. fil dr Johannes Edfelt
fil mag Tor Englund
regissör Edvard Matz (adj. ledamot)
Suppleanter
universitetsbibl. Ola Christensson
konstnären Idun Lovén
skådespelerskan Eva-Lisa Lennartsson
Redaktionskommitté
Ove Almström
Tor Englund
Gunnar Larson

Sammanträden

Under versamhetsåret har styrelsen haft tre protokollförda sammanträden utöver ett flertal telefonkonferenser.

Detta år hölls årsmötet den 24 maj i Ferlin-skolans aula i Filipstad i närvaro av ett 50-tal medlemmar under förf. Sandro Key-Åbergs ordförandskap. Samma dag avtäcktes f.ö. professor K. G. Bejemarks staty av Nils Ferlin på stadens torg.

Efter mötesförhandlingarna intogs middag på Kalhyttans herrgårdspensionat, varvid ett 60-tal Ferlin-vänner deltog. Eva-Lisa Lennartsson och Gunde Johansson sjöng och recitera-de skickligt som alltid och Göteborgs-trubaduren Lampa var en skön bekantskap för gäs-terna. Boklotteriet hade återigen försetts med välkomna bidrag i form av konst och böcker från många i detta sammanhang tidigare aktuella givare bland författare och konstnärer. Första priset var denna gång en litografi av Gudrun Key-Åberg. Lotteriet inbringade 200 kronor. Härtill hade bokförläggaren Agne Rundqvist i Göteborg skänkt Sällskapet ett an-tal exemplar av Gustaf Andborgs förnämliga bok om Nils Ferlin. Försäljningen av dessa inbringade snabbt 140 kronor.

Ferlin-stipendiet

Sällskapets ordförande utdelade 1975 års Ferlin-stipendium den 20 oktober till förf. Ha-rald Forss. Stipendiediplomet var som tidigare utfört av konstnären Folke Karlsson. Rabén & Sjögren hade ställt sin hörsal till förfogande vid tillfället och försåg dessutom ett 30-tal gäster med generös förplägnad. Sandro Key-Åberg höll ett stämningsfullt tal och läste dik-ter av Harald Forss, som tackade och läste egna dikter på sitt säregna sätt.

Medlemsavgifter

Under året har Nils Ferlin-Sällskapet fått 136 nya medlemmar samt en ny ständig medlem. Gustaf Andborg kvarstår som hedersmedlem. Tyvärr har ett 100-tal medlemmar av olika anledningar utgått, de flesta till följd av att deras aktuella adress är obekant för Nils Ferlin-Sällskapet sedan mer än två år. Anmärkningsvärt är att inte mindre än 567 medlem-mar under 1975 betalat sin årsavgift i förskott, totalt ca 8.500 kronor. Detta är en klar in-dikation på många medlemmars intresse, inte minst för medlemsbladet Poste Restante.

Följande balansräkning samt vinst- och förlusträkning för verksamhetsåret 1975 utvisar Sällskapets aktuella ekonomiska status.

BALANSRÄKNING

per den 31 december 1975

VINST & FÖRLUST KONTO

Poste Restante	16.643.—	Medlemsavgifter	19.420.—
Allmänna omkostnader	1.442.26	Gåvor	175.—
Stipendium	6.300.—	Samkväm	340.—
Revision	200.—	Räntor	2.501.63
			22.436.63
		Årets förlust	2.148.63
	24.585.26		24.585.26

UTGÅENDE BALANS KONTO

Kassa		65.21	Nils Ferlin fonden		40.000.—
Postgiro		2.222.42	Medlemsavgifter 1976		8.500.—
Kapitalräkning		26.566.65	Div. pers.		100.—
Kap.-saml.-räkning		8.978.31			
		37.832.59			
Bal. förlust	8.618.78				
årets förlust	2.148.63	10.767.41			
		48.600.—			48.600.—

Stockholm i februari 1976

Sandro Key-Åberg — *Sven Aspling*
Olof Ögren — *Rolf Edberg*
Gunnar Larson — *Johannes Edfelt*
Curt Enström — *Tor Englund*

REVISIONSBERÄTTELSE

Efter verkställd granskning av räkenskaperna för år 1975 för Nils Ferlin-Sällskapet får jag härmed avge följande berättelse.

Jag har genomgått protokoll och styrelsens berättelse över verksamheten.

Behållningen på postgiro- och bankkonton har kontrollerats.

Då revisionen ej givit anledning att framställa någon anmärkning tillstyrker jag, att styrelsen beviljas ansvarsfrihet för den tid revisionen omfattat.

Stockholm den 26 februari 1976

BO RINGBORG

SKATTMÄSTARE - RAPPORT

Sällskapets medlemsantal ökade även under 1975, trots att ca 100 medlemmar måst strykas till följd av att avgifter ej inbetalats sedan 1972. Många har lämnat oss genom s.k. naturlig avgång.

Tyvärr kommer vårt medlemsblad i retur i närmare 100 exemplar, som ej kunnat finna rätt adress, eftersom medlemmar flyttat eller skaffat sig nytt efternamn utan att meddela oss detta.

Medlemsavgiften är fortfarande femton kronor per år, vilket med hänsyn till de avsevärt ökade kostnaderna för framställningen av Poste Restante, ökade portokostnader o.s.v. nu gott och väl täcker kostnaderna för medlemsbladet, men risken för att stipendiet ej skall kunna ökas i takt med ökningen av kostnadsindex är helt uppenbar. Så länge vi har cirka 500 medlemmar, som aldrig betalar sin avgift förrän 1 eller 2 år för sent, måste vi tyvärr överväga en avgiftshöjning till tjugu kronor per år. Dock är vi väl medvetna om att många medlemmar inte skulle anse sig ha råd att betala fem kronor mera per år. Om vi skulle få in tjugu kronor per år från tre fjärdedelar av våra medlemmar, skulle vi omedelbart kunna höja stipendiet till åtta och eventuellt till tio tusen kronor. Detta skulle bli något av en "guldplats" för svenska skattefria författarstipendier baserade på frivilliga medlemsavgifter. Låt oss snarast inrikta oss på denna hedervärda målsättning.

Nils Ferlin-Sällskapet har ett svenskt rekord. Mer än trettio procent av medlemmarna har under 1975 inbetalat sin medlemsavgift i förskott, d.v.s. att vi detta år fått in ca 8.500:— kronor i förskottsavgifter. Detta om något tyder på ett starkt intresse för Sällskapets fortsatta existens. Det inbetalningskort som medföljer varje medlemsblad innebär absolut *inte* att medlemmarna skall betala in två avgifter per år. Du som redan betalat Din avgift ombeds härmed att lämpligen ge talongen till någon som Du tror gärna skulle vilja stödja de syften vi strävar till i Nils

BETH LAGERLUND in memoriam

Beth Lagerlund, Solstrålen från gamla Klara, dog den 22 december. Jordfästningen ägde rum den 15 januari i Huddinge kyrka.

Vi som gick på Pilen minns henne där hon satt och konterfejade stamgästerna. Beth hade hjärta för oss alla, hon var syster och sångmö i de luggslitna bohemernas skara.

Det var i Klara vi trivdes, dess näringsställen hade husvärme, och kändiskrogarna lockade ej. Beth var en bra kompis, hon sålde inte bara sina egna tecknade alster, hon nasade också Karl Abels oljor och slog följe med översättaren och skribenten Sören Hellström för att avyttra text och bild till mer eller mindre vrånga redaktörer som dessutom hade en benägenhet att sällan vara anträffbara!

Vår lilla nötbruna böna Beth är död, men hon och hennes framlidna medsystrar Ester Sjöblom, Carola Vikner, Galli Åkerhielm och Ester Louise Gard har gått till Klaras vittra historia.

Harald Forss

Johan Einars anda. Tack för hjälpen! Vår insats är de facto i hög grad uppskattad av svenskspråkiga poeter. De är många, men inte välavlönade som regel.

Fem kronor i ökad utgift är kanske inte så mycket för Dig trots allt. Men för Nils Ferlin-Sällskapet är 1.800 medlemmars inbetalning av tjugu kronor i stället för femton ett närmast obeskrivligt tillskott. Låt oss försöka att bli en förebild som stipendiegivare och som utgivare av en läsvärd litterär utgåva! — Som Ni vet är vårt Sällskap helt utan arvodeskostnader för de välvilliga insatser som tusentals arbetstimmar per år oftast är förenade med.

Curt Enström

NILS-FERLIN-SÄLLSKAPET

Nya medlemmar:

Andersson, Berit, Björnskogsgränd 75, 162 46 Vällingby
Andersson, Gudrun, Konduktörsgatan 8 C, 652 26 Karlstad
Andersson, Margareta, V. Vram 1015, 290 10 Tollarp
Arvidsson, E. O., Danska Vägen 72, 222 39 Lund
Auby, Daniel, Björkhagsvägen 23, 186 00 Vallentuna
Axblad, Lissi, Staffan Stallares Väg 17, 125 35 Älvsjö
Bengtsson, Erry, Marsvägen 6, 611 00 Nyköping
Bergdahl, Synnöve, Radhusgatan 13, 682 00 Filipstad
Bergkvist, Sven O., Rättviksvägen 35, 191 71 Sollentuna
Bergström, Anna-Lisa, Björnsonsgatan 147, 161 56 Bromma
Bergström, Inga, Nygatan 14, 222 29 Lund
Björkman, Sören, Oxens Gata 248, 136 63 Handen
Bünger, Ewa, John Ericssonsgatan 15, 652 22 Karlstad
Ekelöf, Harry, Box 653, 801 27 Gävle
Erhardts Adovaktbyrå, Sven, Box 2092, 750 02 Uppsala
Folkebrant, Torbjörn, Stohagsvägen 11, 724 60 Västerås
Frenning, Ebba, Vivelvägen 24, 125 33 Älvsjö
Friberg, Roland, Valla Torg 59, 121 69 Johanneshov
Fromholtz, Irene, Lina Sandells Plan 16, 126 65 Hägersten
Furumo, Bo, Rosenbjelkes Väg 8, 191 77 Sollentuna
Grundström, Inga, Evers Väg 18, 572 00 Oskarshamn
Hagenblad, Ragnar, Viktoriagatan 2 B, 302 46 Halmstad
Hamrelius, Gunilla, Regementsvägen 11, 191 78 Sollentuna
Hartman, Marie, Nygatan 14, 222 29 Lund
Helldahl, Åke, Skulkarp, 280 20 Bjärnum
Hellström, Maj, Fridhemsberg, Fack, 460 21 Sjuntorp 2
Holmström, Lisa, Tegelbruksvägen 2, 126 32 Hägersten
Håkansson, Runo, Källbogatan 3, 502 36 Borås
Ingnell, Bernt, Västergatan 16, 352 31 Växjö
Janson, Nina, Viktoriagatan 27, 411 25 Göteborg
Janson, Peter, Viktoriagatan 27, 411 25 Göteborg
Johansson, Ellen, Tiundagatan 47, 752 30 Uppsala
Johansson, Eva, Grönnäs, 446 00 Älvängen
Johansson, Tyra, Riksdagen, 100 12 Stockholm 46
Johansson, Ulf, Korsgatan, 710 15 Vintrosa
Jonasson, Harry, Kolsholmen, Bjärka, 532 00 Skara
Järliden, Barbro, Trollets Väg 5, 653 45 Karlstad
Larsson, Kent, Lötsjövägen 1 A — 214, 172 43 Sundbyberg
Lundström, Britt, Oslogatan 17, 163 31 Spånga
Mattsson, Liskarin, Gullmarsplan 10, 121 40 Johanneshov
Nilsson, Gunnar, Farstavägen 87, 123 47 Farsta
Nilsson, Ulla-Karin, Sundeliusgatan 10, 602 35 Norrköping
Nordenfelt-Åberg, Eva, Snorrevägen 23, 161 53 Bromma
Norlin, Lilian, Box 49, 830 21 Tandsbyn
Olofsson, Margareta, Hägerströms Väg 9, 443 00 Lerum
Perssons Bokhandel AB, Box 24, 191 21 Sollentuna
Renman, Anna-Lena, Hovsgr. 3, 871 00 Härnösand
Rex, Ingegerd, Glasbruksgatan 4 B, 216 14 Malmö
Ryde, Greta, Anders Reimers Väg 2, 117 40 Stockholm
Seipel, Birgit, Helgonavägen 12, 223 62 Lund
Stadsbiblioteket, Eriksgatan 66, 261 33 Landskrona
Stålegård, Ove, Skenevägen 9, 511 00 Kinna
Sundqvist, Maria, Lövsätragränd 49, 127 36 Skärholmen
Sveriges Magasin, KH 1S, Sveriges Radio, 105 10 Stockholm
Södergren, Arne, Vasagatan 5 A, 411 24 Göteborg
Sökjer-Petersen, Birgitta, Hagastrand 10, 703 40 Örebro
Thegel, Gunnar, Köpmangatan 9, 683 00 Hagfors
Troäng, Tyra, Wennerbergsgatan 1, 112 58 Stockholm
Ullberg, Sven P., Österplan 15 B, 753 21 Uppsala
Wassbo, Gustaf, 23 Rue du Pont Marquant, F-78610 Le Perray en Yvelines, Frankrike
Willén, Kristina, Kyrkskolan, 570 41 Frinnaryd
Wästfelt, Inger, Idrottsvägen 24, 191 70 Sollentuna
von Zeipel, Gunnar, Valhallavägen 43, 133 00 Saltsjöbaden
Åberg, Bertil, Snorrevägen 23, 161 53 Bromma

Ständig medlem:

Forsström, Staffan, Jakobsbergsgatan 30 C, 681 00 Kristinehamn

Bilaga medföljer

Kallelse till medlemmarna

Nils Ferlin-Sällskapet håller ordinarie *årsmöte* onsdagen den 5 maj 1976 kl. 19.30, i Publicistklubbens lokaler, Strömgatan 24, Stockholm.

Föredragningslistan upptar bl.a. nominering av kandidater till 1976 års Ferlin-stipendium och styrelsen erinrar om medlemmarnas rätt att föreslå stipendiat.

Efter förhandlingarna vidtar den sedvanliga årsmötesmiddagen, som består av smör, ost och sill, vällagad varmrätt till ett pris av kr 28:50 exkl. serviceavgift. Förhandsanmälan bör göras senast den 29 april till fru Nordell telefon 08/36 29 20. Anmälan är bindande.

Hjärtligt välkomna till årsmötet!

Styrelsen

Om Nils Johan Einar

Nog foro väl Bröderna vilse ibland
bland glas och bland fyllda puteller
och nog sattes rusiga hjärtan i brand
bland Klaras påhängsmamseller.

Det var då det. Nu Klara har blivit sterilt
och känns inte igen av de Bröder
som än finns i livet och söker febrilt
efter någon som inte är döder.

Bortom de eviga stjärnor de flytt
de flesta av kisar man minns
men myterna går som skott från en skytt
om vad timat i Klaras provins.

En viss herr Ferlin det fablas omkring
han har blivit ett stort fenomen
och drev som en lodis gatorna kring
med mager hals och med magra ben.

Han gjorde ju också så märkliga hyss
som ingen levande någonsin sett
och en mångfald är det som varit på kryss
med Ferlin när clownerierna skett.

Armgång under Katarinahissens bro
var en lyckad och lustig barnlek
som fick Erik Asklund och andra att glo.
Så inte var Nils Johan Einar vek.

I vattnet vid Klara han hoppade i
och sam under ytan iförd kostym.
Tvåhundra meter skulle det bli
innan näsan höjdes ur dyn.

En del äger sanning men mycket är myt
och myten dessvärre blir värre och värre,
som när somliga ställer sig upp till skryt
så blir Nisses bravader bevars inte färre.

Va fan ska det skrönas så mycket för
om en Broder vi alla tycker oss ära
att han av den högste fått en favör
och i vars konstverk vi alla är kära?

Nils Anders Näslund

Poste Restante Medlemsblad för Nils Ferlin-Sällskapet Nr 1 1976
Styrelsens funktionär: Curt Enström, Nybrogatan 14, 114 39 Stockholm. Tel 61 66 79
På dagtid tel 36 29 20 (efterfågas: fru Nordell)
Redaktör för medlemsbladet: Gunnar Larson, Åsögatan 70, 116 24 Stockholm. Tel. 08/68 60 06, 0764/364 89
Tryck: Rundqvists Boktryckeri i Göteborg II SN 0345—9519